

چیروکیکی بچوک، واتایهک له گهورهیی..

پاونچی لاس

نهودی لهم روزگارهدا دهیستین هر خوشه‌لکیشان و پاله‌وانیتی کارهکته رخویه‌تی، نهودی دهیستین لهباره‌ی هله‌لویستی جوامیرانه و ته‌نها گیرانه‌وهی حیکایه‌تی مردووه‌کانه، به‌لام نهدم چیزکه وینه‌ی رهفتاری پیاویکی ئاسایی نهدم شاره‌بیو، ببهژن کورت و به‌جهسته بچوک و به‌رهفتار گهوره.. روادیکی بچوکتان بوده‌گیرمه‌وه که گهوره‌یمان پیده‌به خشی، ئیستاشی له‌گهان بیت به‌روخسارنه‌بی نهند و پیاوده‌دناسم و نهدشزانم ناوی چیه و کوری کییه.. به‌لام دلنيام له‌وهی کوری پیاواما قولاًنی مه‌مله‌که‌ت نه‌بوو.. به‌لکو پیاده‌رؤیکی سره‌شنه‌قامه‌کان بیو.. که‌لیم نزیک بووه‌وه بونی هه‌زاری لیدهات.. به‌لام هه‌زاریکی گهوره و نه‌فس به‌رزر.. له هه‌فتئه رایبوردوودا دواز نهودی بازارم ته‌واو کرد، سواری پاس بووم بوماله‌وه، هرکه له‌گهراچ در‌چوین پاسه‌که‌مان خه‌ریک بوو که‌سیاک بکات به‌زیره‌وه، له‌هه‌فه‌تدا خه‌تای کابراتی سره‌شنه‌قامه‌که بیو، به‌لام شووفیره‌که کردی به‌نامه‌ردی و جنیویکی زور ته‌ری پیداو دووجاریش له‌سه‌ریه‌ک دووباره‌ی کرده‌وه "مه‌به‌ستم له‌جنیوی ته‌ر به‌کاره‌ینانی ئه‌سلحه‌ی فورسه" که بیو ئاوه‌دانی نه‌شیاون و رووی مه‌جلیسیان پیوه‌نیه، شووفیری تاین به‌وندشوه لینه‌گهرا هه‌رچه‌نده هاوارمانلیکرد گوئی پینه‌داین و لایدایه لاده و خوی بوشه‌ر کوکرده‌وه، که‌کابراش به‌ره و رومن ددهات ئیمیه‌چه‌ند که‌سیاک خومان به‌ئاشتیخواز ده‌زانی ویستمان بکه‌وینه نیوانه‌وه و نه‌هیلین شه‌ر پووبدا، تا ده‌موله‌وه‌وسی يه‌کیکی تیدا نه‌شکی و خوین نه‌رژی، بیگومان هه‌موو سه‌رنشینه‌کانیش چاوه‌روانی شه‌ریکی قورسیان ده‌کرد، له‌به‌رئه‌وه‌ی جنیوه‌کانی کابراتی شووفیر زور قورس بیو، هرئه‌وه‌نده‌ی کابرا گه‌یشتله لامان ئیمیه که دابه‌زیبوبوین باوه‌شمان ته‌وره‌هینا او و نه‌مان هیشت بگاته‌لای شووفیره‌که من ووتم : کاکه پیویست به‌گهوره‌کردنی کیشکه ناکات، له‌جیاتی ئه‌موسایه‌قه دواز لیبوردن‌ت لیده‌که‌م، کابرا چاکه‌ت و پانتولیکی رهشی پوشی بیو، ووتی: برا بوهسته یارمه‌تیم بدنه، خوی راپسکاندو گه‌یشتله به‌ردمی شووفیره‌که که‌تائه و کاته ئه‌وه هه‌ربه‌دوای تالیبه‌رو ده‌نې‌فیسا خوله‌خولی بیو بونه‌وهی خوی پرچه‌ک بکات و باشت روبه‌ر ووببیت‌وه، بیناگا له‌وهی ماموستا چه‌کیکی پینه‌ی هیشتله لهم کوئمه‌لگایه‌دا که‌م که‌س هه‌یه‌تی.

به هر حال ماموستا گهیشته لای و رووی دهمی کرده شوپیره فنه ندی (که گوچه کانی رهپ و سوربوبونه وو سنگی دهپه، اندبوو بتو شه) ماموستا هاته قسسه ووتنی: کاکه زور داوای لیبوردن لیده کم، له برئه ووهی خه تای من بوو، جاریکی تریش داوای لیبوردن لیده کم که بومه مایهی ئوهی تو همه لئی گهوره به رانبه ر خوشک و دایکم بکهیت، بیگمان هلهی من وتو بوبه مایهی ئوهی بیریزی به سمر نشینه کانیش بکهین، به تایبه تی ئه و خوشکانه لی له نزیک توهه دانیشت بون و گوییان له قسسه ناشرینه کانت بوو، ئینجا ووتنی: منلای خومه وو داوای لیبوردن له وانیش ده کم، خواهه لئاگری کاکی شوپیریش ئوهونه یحیراج بوو، ووتنی: به راستی منت ته زاند تف له خوم.. به هر حال ماموستا رویستو ئیمهش سه رکه و تینه وه، ئیتر هرجی له ناو پاسه کهدا بوو، سه رسام بون به هه لویستی ئه و پیاوه، بؤیه به پیویستی دهزانم دو اقسی شوپیره که تان بو بگویزمه وه که ووتنی: به راستی که سیکی غریب بوو، ئه و زالمه وا لیم هاته پیشه وه وام رازنی ییستا دامده شوری و حه یاوشه رفم دهبا، که چی له جیاتی ئه ووی بمشوا گوشیمی.. یه خوا تائیستا کس ناؤ له دهمی نه خستووم.